

MAGYARI LAJOS

Kötések

*Az időben — valahol messze mögöttem —
szülő nő sikolt,
s nyomomba szegődnek a hangok.
Futhatnék előlük, bújhatnék előlük,
ne érjenek el jelölő harangok.
Futhatnék, bújhatnék,
de a rohanás az is csak lelassul;
érezem: minden mozdulással inkább
testem részévé lesz e vassúly.
A szívem táján villog és
szólal, megcsendül agyamban,
hozzábékül a sejtjeimhez,
akárha éppen így akartam.
Lélegzik bennem és általa
megszólítanak az élők és a tárgyak,
látok vele és vele hallom
üzenetét a néma váagnak.
Valami titkos, furcsa anatómia
rendeléseképpen
bolyong bennem, sajog,
már részem egészen.
Átültethetetlen,
pótolhatatlan,
kimetszhetetlen szervem . . .
Anyanyelvem.*

Tulipánok

Szilágyi Zsoltnak

*Az ég sarkait tulipánok tartják,
a szírmok közt kifeszül a fény.
Ki alatta él, vigyázva nézi:
csak e sátorban jut neki oxigén.*

*Mióta álmodtam ezt a furcsa képet,
a félelem szorít, mint a pánt.
Mielőtt az egek boltja ránk omolna,
eddzétek vassá a gyöngé tulipánt.*

*Tíz erős férfit mindegyikhez,
hadd tartsák a törékeny oszlopokat,
hogy megőrizzük épen az egünket
és helyünket is az ég alatt.*

FARKAS ÁRPÁD

A város felé

*Menekülvén első
Vattapuha szőnyegbombázása alól a télnek,
Én erdélyi hegyeim, hallom,
miként bögnék szállás után a nyájak.
Fönt, fönt
Iancu vágottasokban kóválygó hadait látni,
Janus Pannonius föltartott ujját; hová mutat?
Gyönyörű tél közelít arra, aki még beleszédül,
S kitakart szívére szállnak a pelyhek,
míg rokkánó hóban nyomot olvas,
őriz és nyomokat hagy; — lám,
Rogerius mestert látom az erdei csapáson,
Behúzott nyakkal, hideglelősen — vagy nyúl ez?
Nem lehet tisztán látni még
Ilyen időben.
De nincs menekvés, Ady Endre rámnéz,
Vakító fehér ragyogással kell farkasszemet néznem.
Pici sikolyokkal hal meg bőrömön a hó;
Egyaránt fölkap
S pörget, pörget
Alföldi, havasi szél.*